

VÁRI JÁNOS HUNOR

nekem kéne

az asztalon két üres pohár.
épp mi ketten. te vagy a törött,
megvágta a szád. a mosolyod
a vértől olyan lett, mint azok
a giccses nyári naplementék,
amiket mindig is utáltam.
ettől könnyebb lett nem érni hozzád.
a zsebkendőd pedig, mint egy
rorschach-teszt. kimondja azt,
amiről nem beszélsz. a szádban
elakadt mondatokat – hogy te
még mindig, még most is – amiket
nekem kéne lenyelni végül.

Valami tenger

Amikor legutóbb átmentem hozzád, már csak
ezt az egy üveg lekvárt találtam. Emlékszem,
amikor főzted, alaposan elmostál és
sterilizáltál mindent, legvégül pedig a
dunsztba raktad a lekvárt, hogy soká elálljon.
Így téged is túlélte. Aztán nemrég magától
lerúgta a kupakját. Meg kellett enni. Csak
azt a késhegynyi zúgást az üveg aljáról,
azt nem tudtam kikaparni sehogy. Valami
tenger hangja lehet. Talán a partján most épp
te.